

[Ministeren for kulturelle anliggende.]

sige, at jeg udtrykkelig sagde: jeg tror også, der i dette folketing, og det viser sig nok også, når vi behandler spørgsmålet, er flertal for at føre den linje igennem, som vi her har omtalt. Det andet, jeg ville sige er, at det viser dog noget om det ansvar, som folketinget igennem årene har følt for at støtte kunst og kultur. Man siger, at der sker en politisk styring, men så er det da, som om hr. Ib Christensen overser eller ikke vil acceptere, at det tidligere folketing, da man vedtog f. eks. teaterloven, har bestemt, at det ikke skal være ud fra ministerens eller i hvert fald slet ikke alene ud fra den til enhver tid siddende ministers personlige mening, men folketinget har udstyret den til enhver tid værende minister med sagkyndige organer til at rådgive; det er det, der har været tanken, og det er det, der har været meningen.

Jeg vil gerne sige om teaterstøtten f. eks. i år: vi har et teaterråd som sagkyndigt udvalg, vi har et musikråd; de har afgivet indstillinger om fordeling af støtten, og jeg har hovedsagelig fulgt disse indstillinger, og det er vel også derved, fordi vi netop får den sagkyndige basisvurdering først, vi bedst muligt sikrer, at der bliver taget hensyn til alle former, det kontroversielle — eller det ikke-kontroversielle, det etablerede eller det ikke-etablerede. Jeg har tilstillet kulturudvalget en oversigt over den støtte, der er givet, og dér vil hr. Ib Christensen klart kunne se, at der er en vid række støtteforanstaltninger. Det, jeg får utak for, er vistnok mere, at jeg har givet til det ikke-etablerede, end at jeg har givet til det etablerede.

Kort bemærkning.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Ib Christensen*) (DR):

Kun dette til ministeren, at det såmænd ikke var rettet mod ministerens politiske styring på disse områder, som jeg er klar over er begrænset af disse såkaldt sagkyndige udvalg og råd, men jeg konstaterede blot, at folketinget gennem sine bevillinger rent faktisk foretager en styring, og det er det, der er det centrale.

Der er en anden side af den sag, man slet ikke har diskuteret i dag, nemlig den, at det skaber ulige konkurrencevilkår for de fore-

tagender, der får støtten, og dem, der ikke får. Det er der kunstnere, der ofte har gjort opmærksom på, og jeg synes, den side af sagen må med. At der så også har været kritik af de enkelte dispositioner — hvilket er nok så odiøst, når det drejer sig om offentlige midler — skal jeg lade ligge.

Men jeg skylder ministeren at svare på spørgsmålet om vores syn på, om der skal være en spillefilmproduktion i Danmark eller ej, og på spørgsmålet om, at hvis ikke dansk film får den støtte, så eksisterer den ikke. Nuvel, hvis der ikke er økonomisk basis for det, hvis ikke den kan klare sig selv — og der er, vil jeg mene, film, der godt kan klare sig uden offentlig støtte, det har jo også vist sig — hvorfor skal vi så have en sådan spillefilmproduktion? Jeg tror, der vil være basis for det, men jeg ved det ikke, og hvis det ikke er tilfældet uden offentlig støtte eller uden statsstøtte, nu vel, så må vi give afkald på det. Tabet er i visse tilfælde til at bære.

Videre siger ministeren, at hvis man ikke ydede støtte, så eksisterede teatrene ikke, eller i hvert fald de fleste af dem. Javel, men hvis interessen hos amtskommunerne eller hos kommunerne ikke er større, end at hvis statsstøtten falder væk f. eks. til landsdelsscenerne, så vil man ikke øge den amtslige eller kommunale støtte, hvorfor skal vi så opretholde dem? Som sagt, vi vil ikke gribe ind i kommunernes eller amtskommunernes dispositionsret på dette område. Vores repræsentanter lokalt vil nok gå imod, men vi vil som sagt ikke gribe ind i dispositionsretten. Det vil jo netop være udtryk for en decentraliseret kulturpolitik, hvis man siger til amter og kommuner — og skal der være en mening i opgave- og byrdefordelingsreformen og dette er endnu et aspekt i det — så skal man vel også sige: de og de opgaver skal amterne, da der nu er flertal for, at de er opretholdt, tage sig af, de og de opgaver skal kommunerne tage sig af. Her er et område, hvor man i hvert fald kunne sige uanset divergenserne i den kulturpolitik, der skal føres: her er nogle opgaver, som amterne kan løse og selv bør finansiere, hvis amterne selv skønner, at de skal løses.

Hermed sluttede forhandlingen.